

«Οι Θεωρίες του Αντώνη» της Κλεοπάτρας Κάτση

Σήμερα είχα την τύχη να παρευρίσκομαι σε μία ομιλία του κύριου Σταύρου Αυγολούπη.

Ο Σταύρος Αυγολούπης είναι καθηγητής αστρονομίας στο Παιδαγωγικό Τμήμα Δημοτικής Εκπαίδευσης του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Έχει αναπτύξει πολλές ερευνητικές συνεργασίες στον τομέα της Παρατηρησιακής Αστρονομίας με διάφορα κέντρα δορυφορικών τηλεσκοπίων καθώς και με διάφορα πανεπιστήμια και ερευνητικά κέντρα του εξωτερικού.

Καθώς λοιπόν μας μιλούσε για τους υπόλοιπους πλανήτες, τους αστέρες και τους γαλαξίες. Έκανε μια αναφορά σ' εμάς τους ανθρώπους, που πλέον έχουμε ξεχάσει να ζούμε.

<< Άνθρωπος θα πει άνω θρώσκω και εμείς αυτό πρέπει να κάνουμε. Να πολεμήσουμε για να μπορέσουμε να επιβιώσουμε. Να μην «κολλάμε» σε ότι οι άλλοι, οι «ανώτεροι» μας επιβάλλουν για το δικό τους συμφέρον.

Οι άνθρωποι, είμαστε σαν τ' αστέρια για να ζήσουμε, πρέπει να λάμψουμε. Αλλιώς δεν ζούμε. Και για να λάμψουμε χρειαζόμαστε γνώσεις, τίποτα άλλο, παρά μόνο γνώσεις.>>

Μας είπε επίσης και μία θεωρία του Πλάτωνα για τα τρία αγαθά που έχει ανάγκη ο άνθρωπος και άλλη μια του Αριστοτέλη.

Και έτσι εγώ, θυμήθηκα τις θεωρίες του Αντώνη.

Ο Αντώνης, ένας από τους φίλους, που εκτιμώ και θαυμάζω ιδιαίτερα, πάνω σε μία συζήτηση που είχαμε, με θέμα το καλό και το άσχημο, μου είπε δύο φράσεις που με στιγματίσαν:

<< Καλό, δεν είναι να κάνεις κάτι άσχημο και να το παραδέχεσαι, καλό είναι να μην το κάνεις καν. Ξέρω, κανένας δεν είναι αλάνθαστος, η συνέπεια όμως του λάθους σου, μεγαλώνει όταν γνωρίζεις πως δεν είναι ορθή η πράξη σου.>>

<< Τι περίεργα πλάσματα που είμαστε τελικά, εμείς οι άνθρωποι!

Κάνουμε λάθη, ενώ ξέρουμε πως πρέπει να υποστούμε μετά τις συνέπειες, που συνήθως είναι κακές. Εκτός όμως από το να κάνουμε λάθη, τα επαναλαμβάνουμε κιόλας.>> του απάντησα προβληματισμένη.

<< Έχεις δίκιο, υπάρχει και αυτό το φαινόμενο. Ένα φαινόμενο που ούτε εγώ μπορώ να εξηγήσω. Ίσως απλά κάποιες φορές να απολαμβάνουμε τον πόνο μας, γιατί μπορεί να προέρχεται από αληθινά συναισθήματα.

Στην ουσία δηλαδή, κάνουμε τα ίδια λάθη, διότι θέλουμε να επανακάμψουν αυτά τα συναισθήματα στις καρδιές μας.

Θέλουμε απλά να νιώσουμε κάτι, πράγμα που σπανίζει στις μέρες μας, εφόσον ότι ζητήσουμε το έχουμε έτοιμο.

Τα συναισθήματα όμως, κανένα υλικό αγαθό δεν μπορεί να τα αναπληρώσει και γι' αυτό, θέλοντας και μη ξαναπέφτουμε στην παγίδα μας, επαναλαμβάνοντας τα λάθη μας, όπως είπες.>> συμπλήρωσε σοβαρά.

<< Πάντως, μαζί με όλες τις θεωρίες των διάσημων φιλοσόφων. Πρέπει να γραφτούν και οι δύο δικές σου.>>

<< Ποιες είναι οι δύο δικές μου;>> ρώτησε και η περιέργεια ζωγραφίστηκε στα σκουρόχρωμα, μάτια του.

<< Η πρώτη είναι:

«Καλό, δεν είναι να κάνεις κάτι άσχημο και να το παραδέχεσαι, καλό είναι να μην το κάνεις καν.»

Και η δεύτερη:

«Ίσως απλά κάποιες φορές να απολαμβάνουμε τον πόνο μας, γιατί μπορεί να προέρχεται από αληθινά συναισθήματα.»>> είπα με θαυμασμό.

<< Χμ, να το θυμάσαι πως μια μέρα, θα ξεπεράσω τον Καβάφη.>> απάντησε χιουμοριστικά.

Και έμεινα να σκέφτομαι, πόσο δίκιο είχε, τελικά!

http://suffrazetteinthecity.blogspot.gr/2014/12/blog-post_37.html?sref=fb